

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobce: **K. H.**, zastoupený JUDr. Patrikem Novosadem, advokátem, sídlem Králova 1283, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2024, č. j. MPSV-2024/91659-924/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 28. 5. 2025, č. j. 72 Ad 40/2024-25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 28. 5. 2025, č. j. 72 Ad 40/2024 - 25, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Úřad práce České republiky – Krajská pobočka ve Zlíně (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 14. 3. 2024, č. j. 74309/24/VS, odňal žalobci příspěvek na bydlení od 1. 1. 2024, s odůvodněním, že žalobce znemožnil provedení šetření v místě bydliště, které mělo být provedeno za účelem ověření skutečností rozhodných pro nárok na příspěvek na bydlení a jeho výši. Pochybnosti o rozhodných skutečnostech vznikly úřadu práce na základě žalobcova vyjádření ze dne 23. 1. 2024, a proto vyzval žalobce k provedení šetření v místě bydliště, které mělo proběhnout dne 6. 2. 2024. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, v níž zpochybnil průběh šetření v místě bydliště dne 6. 2. 2024

zachycený v úředním záznamu. V této souvislosti namítl, že na podporu svých tvrzení navrhl žalovanému provedení důkazů, především výslech konkrétních úředních osob, které měly šetření provádět. Správní orgány však neodůvodnily, proč tyto důkazy neprovedly. Při nahlížení do spisu pak žalobce zjistil, že správní spis neobsahuje soupis listin, které jsou jeho součástí (spisový přehled) a ve vydaném prvostupňovém rozhodnutí absentuje vymezení podkladů, z nichž úřad práce vycházel. Žalobce též poukázal na skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání zmiňuje jakýsi dřívější pokus o šetření dne 10. 10. 2023, který měl žalobce rovněž znemožnit. Úřední záznam o tomto šetření však není součástí správního spisu, tudíž se s ním žalobce nemohl seznámit a vyjádřit se k němu. Žalobce měl dále za to, že úřední záznam ze dne 6. 2. 2024 nemůže obstát jako jediný „důkaz“ prokazující skutkový stav věci, který byl žalobcem v řízení zpochybněn, a jako jediný podklad vydaných správních rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na judikaturu správních soudů. Žalobce rovněž zpochybnil závěr žalovaného, že mu za leden 2024 nevznikl nárok na dávku. Příspěvek na bydlení, o který žalobce požádal dne 16. 10. 2023, mu byl přiznán rozhodnutím úřadu práce č. j. 321341/23/VS od 1. 10. 2023 na časově neomezené období, a podle § 51a zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, mu proto tento nárok náležel i v prvním čtvrtletí bezprostředně následujícího kalendářního roku. Žalobci tedy nebylo možno příspěvek odejmout zpětně od 1. 1. 2024. V této souvislosti žalobce upozornil, že dne 29. 6. 2024 znovu podal žádost o příspěvek na bydlení, přičemž úřad práce v řízení o této žádosti provedl dne 10. 7. 2024 šetření v místě bydliště, při němž nezjistil žádná pochybení. Žalobce proto vyzval krajský soud, aby při rozhodování věci samé zohlednil i tyto skutečnosti.

[3] Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Dospěl k závěru, že žalobce znemožnil dne 6. 2. 2024 provedení šetření v místě bydliště, a tudíž neprokázal naplnění podmínek nároku na dávku. Pokus o provedení šetření v místě žalobcova bydliště byl zaznamenán v úředním záznamu, jehož obsah žalobce nevyvrátil. Důkazní břemeno přitom v řízeních na žádost leží primárně na žadateli o dávku. Úřad práce tak dle krajského soudu postupoval v souladu se zákonem, odňal-li žalobci dávku – příspěvek na bydlení dle § 65 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře.

[4] Dle krajského soudu se správní orgány také dostatečně vypořádaly se všemi námitkami žalobce a řádně odůvodnily, proč neprovedly navržené důkazy. Z pohledu krajského soudu se nejednalo o opomenuté důkazy. Krajský soud zdůraznil, že žadatel o dávku musí strpět zásah do soukromí formou šetření v místě bydliště a poskytnout v této souvislosti potřebnou součinnost (včetně povinnosti mít v místě bydliště funkční zvonek). Vzhledem k tomu, že žalobce šetření opakovaně neumožnil, bylo dle krajského soudu rozhodnutí o odnětí dávky vydáno v souladu se zákonem.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, že mu příspěvek na bydlení byl odňat v rozporu se zákonem zpětně od 1. 1. 2024. Krajský soud upozornil, že žalobce neumožnil šetření v místě bydliště již dne 10. 10. 2023, v důsledku čehož neosvědčil podmínky nároku na dávku ani ke dni 31. 12. 2023. Proto mu byl příspěvek správně odňat již od data 1. 1. 2024, ustanovení § 51a odst. 1 a 2 zákona o státní sociální podpoře se dle krajského soudu neuplatní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že správní orgány a krajský soud nedostály pravidlům spravedlivého procesu, jde-li o stěžovatelovo právo předložit důkazy na podporu vlastních tvrzení týkajících se skutkového stavu věci. To vedlo dle stěžovatele k tomu, že skutkový stav zjištěný toliko na podkladě jednostranně a subjektivně sepsaného úředního záznamu nebyl zjištěn spolehlivě. Stěžovatel dále shodně jako v podané žalobě vytkl žalovanému, že mu neumožnil seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V této souvislosti především upozornil, že mu byla upřena možnost seznámit se s úředním záznamem, který by měl zachycovat pokus o šetření v místě žalobcova bydliště dne 10. 10. 2023, a vyjádřit se k němu. Tento úřední záznam je dle stěžovatele poprvé zmiňován až v rozhodnutí žalovaného o odvolání a není součástí spisového materiálu. S touto žalobní námitkou se však krajský soud vůbec nevypořádal, pouze v napadeném rozsudku obecně uvedl, že stěžovatel byl poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, což také učinil. Krajský soud však nereagoval na konkrétní námitku, že uvedený úřední záznam není obsažen ve správním spisu. Stěžovatel taktéž poukazuje na procesní pochybení při vedení správního spisu, neboť spisový přehled nebyl veden od počátku řízení, ale byl doplněn až následně, na základě stěžovatelova upozornění. Krajský soud také dovodil, že úřad práce se o provedení šetření v místě bydliště pokusil na základě existence nájemní smlouvy na byt. Toto tvrzení však není dle stěžovatele pravdivé, neboť nájemní smlouva se týká odlišné nemovitosti.

[7] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nerozlišuje mezi řízením zahajovaným na žádost (přiznání dávky) a řízením vedeným z moci úřední (odnětí dávky). To má dle jeho názoru nepochybně vliv na povinnost dokazování. Krajský soud uvádí, že stěžovatel obsah úředního záznamu vztahujícího se k šetření dne 6. 2. 2024 nevyvrátil, ačkoli stěžovatel od samého počátku tvrdí, že skutkový stav nebyl zjištěn úplně a dostatečně určitě. Stěžovatel připomněl, že konzistentně tvrdí, že úřední osoby zaznamenaly do úředního záznamu neobjektivní a nepravdivé údaje (viz obsah jím učiněných podání ze dne 6. 2. 2024 a ze dne 28. 2. 2024, obsah odvolání i správní žaloby), a proto za účelem náležitého zjištění skutkového stavu požadoval mj. provést jejich výsledky v řízení. Správní orgány však důkazním návrhům stěžovatele nevyhověly. Stěžovatel uvádí, že důkazní návrhy opětovně neuplatnil v řízení před krajským soudem, neboť úkolem správního soudnictví, které je založeno na kasačním principu, není vytvářet další stupeň v hierarchii správních orgánů. Ani krajský soud se přitom stěžovatele nezastal.

[8] Stěžovateli dále není srozumitelné to, jakým způsobem se žalovaný a krajský soud vypořádali s jeho námitkou týkající se odnětí dávky právě od 1. 1. 2024. Výklad krajského soudu dle stěžovatele koliduje s § 57 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Ke dni 31. 12. 2023 zde existovalo pravomocné rozhodnutí o přiznání dávky stěžovateli od 1. 10. 2023, tedy nárok na dávku trval. Podle § 51a a § 57 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře měla být stěžovateli vyplacena dávka za leden 2024 do konce února 2024, v rozporu se zákonem však vyplacena nebyla, přestože rozhodnutí o odnětí dávky bylo předběžně vykonatelné až ode dne 14. 3. 2024, kdy bylo vydáno. Navíc tvrzení krajského soudu, že stěžovatel neumožnil šetření v místě bydliště opakovaně, a sice již dne 10. 10. 2023, nemá oporu ve spisovém materiálu. Je tedy procesně nepoužitelné a nebylo možno z této skutečnosti vycházet.

[9] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] V nyní souzené věci stěžovatel činí sporným zákonnost rozhodnutí o odnětí dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení opírající se o to, že stěžovatel znemožnil provedení šetření v místě bydliště dne 6. 2. 2024. Stěžovatelovy námitky v této souvislosti směřují k tvrzené nedostatečnosti učiněných skutkových zjištění.

[12] Podle § 65 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře platí, že *zaměstnanci orgánu státní sociální podpory jsou oprávněni na základě souhlasu žadatele o příspěvek na bydlení nebo příjemce příspěvku na bydlení v souvislosti s plněním úkolů podle tohoto zákona vstupovat do obydlí, které osoba a s ní společně posuzované osoby užívají, a to s cílem provádět šetření v místě pro zjištění podmínek nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši. Pokud žadatel o příspěvek na bydlení nebo příjemce příspěvku na bydlení nebo osoba společně posuzovaná nedá souhlas se vstupem do obydlí, nebo znemožní provedení šetření v místě k ověření skutečností rozhodných pro nárok na příspěvek na bydlení nebo jeho výši, orgán státní sociální podpory příspěvek na bydlení nepřizná nebo odejme; rozhodnutí o odejmutí může být prvním úkonem ve správním řízení.*

[13] Podle § 67 odst. 2 téhož zákona řízení o změně výše již přiznané dávky nebo o jejím odnětí nebo o zastavení její výplaty se zahajuje na návrh oprávněné osoby nebo z moci úřední krajskou pobočkou Úřadu práce. Řízení se nevede v případě změny výše dávky, jejího odnětí nebo zastavení výplaty dávky podle § 61, v případě změny výše příspěvku na bydlení v důsledku změny výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, nebo částek normativních nákladů na bydlení a v případě výplaty rozdílu mezi výší rodičovského příspěvku a dávek nemocenského pojištění podle § 30b odst. 3; o těchto skutečnostech se vydává oznámení. Řízení o změně výše dávky a řízení o zastavení její výplaty se nevede v případě vyplacení zbývajících částek rodičovského příspěvku podle § 30 odst. 6 a § 30a odst. 1; o této skutečnosti se vydává oznámení.

[14] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[15] Krajský soud v napadeném rozsudku opřel svůj závěr o tom, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o východisko, že v řízeních zahajovaných na žádost nese „důkazní břemeno“ (pozn.: *uvozovky doplnil Nejvyšší správní soud*) primárně žadatel o dávku – zde stěžovatel, jemuž se v daném případě nepodařilo vyvrátit obsah úředního záznamu vztahujícího se k pokusu o provedení šetření v místě bydliště dne 6. 2. 2024. To se však zjevně netýká procesních podmínek a okolností provádění správních úkonů. V daném případě se navíc vůbec nejednalo o řízení zahajované na žádost, nýbrž o řízení o odnětí dávky vedené úřadem práce z moci úřední. Povinnost prokázat, že stěžovatel nadále nesplňuje zákonné podmínky pro další poskytování dávky, měl správní orgán, který je v souladu s § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

pokračování

[16] K ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku slouží šetření v místě bydliště, k jehož umožnění byl stěžovatel jako příjemce dávky předem vyzván a k jehož provedení byl povinen poskytnout potřebnou součinnost. Krajský soud, pokud jde o odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k provádění sociálního šetření, nicméně nesprávně hovoří o dávkách pomoci v hmotné nouzi, ačkoli předmětem nyní projednávané věci je příspěvek na bydlení jako dávka státní sociální podpory. Stěžovatel na tuto nepřesnost správně poukazuje v kasační stížnosti. To však nic nemění na tom, že závěry odkazované judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Ads 220/2016-32, ze dne 9. 11. 2020, č. j. 4 Ads 184/2020-59, nebo ze dne 22. 4. 2021, č. j. 2 Ads 376/2020-45) je možné vztáhnout také na tento případ. Právní úprava institutu šetření v místě pro účely ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku a její výši obsažená v § 63 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, se totiž co do svého obsahu téměř shoduje s právní úpravou v zákoně o státní sociální podpoře.

[17] V nyní posuzované věci krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že stěžovatel potřebnou součinnost k provedení šetření v místě neposkytl, a proto mu byl příspěvek na bydlení odňat v souladu se zákonem. Tento závěr správní orgány a krajský soud opřely o obsah úředního záznamu ze dne 6. 2. 2024, podle kterého stěžovatel provedení šetření znemožnil. Dle krajského soudu stěžovatel „*žádným tvrzením nezpochybnil záznam o šetření v místě bydliště*“, a tedy neunesl důkazní břemeno. S tímto hodnocením krajského soudu však nelze souhlasit.

[18] Stěžovatel od počátku správního řízení a následně i v soudním řízení namítal, že informace obsažené v úředním záznamu neodpovídají skutečnosti. K prokázání svých tvrzení stěžovatel navrhl provést konkrétní důkazy (především výsledkem úředních osob), které však správní orgány neprovedly. Stěžovatel se proti neprovedení důkazů bránil žalobou, v níž mj. odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, dle kterého v případech „*tvrzení proti tvrzení musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky*“. Krajský soud na tuto argumentaci v napadeném rozsudku nijak nereaguje, pouze uvádí, že výsledek úředních osob považoval za nadbytečný vzhledem k tomu, že stěžovatel nezpochybňoval, že úřední osoby do obydlí za účelem provedení šetření nepustil.

[19] Záznam o místním šetření sepsaný dne 6. 2. 2025 v 10.25 hod. obsahuje toliko následující zjištění: „*Brána i ostatní možné vstupy byly zavřené a zamknuté na řetěz. Zvonek jsme nikde v okolí neviděli.*“ Stěžovatel naproti tomu tvrdí, že branka do dvora domu byla otevřená a neuzamčená, přičemž úřední osoby se ani nepokusily zazvonit na domovní zvonek či zaklepat na okno. Stěžovatel uvedl, že viděl osoby přicházet z dálky (má slabý zrak), avšak než se oblékl a přezul, z místa odjel.

[20] Za daného stavu, zejména s ohledem na obsah samotného úředního záznamu, který je stručný a který neobsahuje podrobnější popis průběhu pokusu o šetření v místě stěžovatelova bydliště dne 6. 2. 2024, ani není podpořen fotodokumentací opatřenou na místě samém, že branka byla skutečně uzavřena a uzamčena na řetěz, bylo namístě, aby správní orgány provedly přinejmenším stěžovatelem navrhovaný výsledek úředních osob. Bylo žádoucí tak učinit za účelem náležitého objasnění skutkového stavu věci, včetně toho, jak pokus o šetření v místě skutečně probíhal. V situaci, kdy stěžovatel zpochybňuje

pravdivost údajů obsažených v záznamu a kdy za účelem odstranění těchto pochybností navrhl provedení konkrétních důkazů, nelze souhlasit se závěry krajského soudu, že výsledky úředních osob byly v tomto případě nadbytečné, neboť by nemohly zpochybnit závěr, že stěžovatel úřední osoby do obydlí nepustil.

[21] Krajský soud navíc v napadeném rozsudku vychází ze zjištění, že stěžovatel znemožnil provedení šetření v místě bydliště opakovaně, a to již dne 10. 10. 2023 (s odkazem na úřední záznam z tohoto dne). Z uvedeného soud dovozuje, že brání-li stěžovatel opakovaně provedení šetření, svědčí to mj. o věrohodnosti úředních záznamů, včetně úředního záznamu vztahujícího se k šetření dne 6. 2. 2024.

[22] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se v dané věci jedná o odnětí dávky, která byla stěžovateli přiznána na základě jeho žádosti podané až dne 16. 10. 2023 (tedy poté, co mělo proběhnout šetření dne 10. 10. 2023) a že pochybnosti, k jejichž odstranění bylo nařízeno místní šetření, vyvolalo stěžovatelovo vyjádření z ledna 2024. Je tedy otázkou, zda rozhodnutí o odnětí dávky, která byla stěžovateli přiznána od 1. 10. 2023, vůbec bylo možno opírat o šetření ze dne 10. 10. 2023. Zároveň však úřední záznam o šetření konaném dne 10. 10. 2023 není a nebyl učiněn součástí správního spisu, není ani součástí soudního spisu krajského soudu a krajský soud jím v řízení neprovedl dokazování.

[23] Pokud tedy krajský soud vycházel z obsahu úředního záznamu vztahujícího se k šetření dne 10. 10. 2023, aniž jím provedl dokazování při jednání (a tedy dal stěžovateli možnost se s ním seznámit a vyjádřit se k němu), nemohl vycházet z jeho obsahu a činit na jeho podkladě jakékoli skutkové a následné právní závěry. Pokud tak krajský soud přesto učinil, zatížil řízení vadou s možným vlivem na zákonost napadeného rozsudku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005-76, č. 687/2005 Sb. NSS, ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008-98, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 Azs 35/2015-30, nebo ze dne 27. 11. 2024, č. j. 2 Afs 257/2023-53).

[24] Stěžovatel přitom již v žalobě a následně i v kasační stížnosti namítal, že uvedený úřední záznam byl podkladem pro rozhodnutí žalovaného o odvolání, aniž by byl učiněn součástí správního spisu a aniž by stěžovateli byla dána možnost se s ním seznámit a vyjádřit se k němu. S touto námitkou se krajský soud vypořádal toliko strohým a nepřezkoumatelným konstatováním, že stěžovatel byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, přičemž se osobně dostavil na úřad práce dne 20. 2. 2024, kde se se správním spisem a jeho obsahem seznámil. Toto konstatování ovšem vůbec nereaguje na obsah stěžovatelovy námítky, že se sice mohl s podklady seznámit, tyto podklady však zjevně nebyly úplné (v důsledku absence úředního záznamu vztahujícího se k šetření dne 10. 10. 2023). S tím pak souvisí také stěžovatelova žalobní námitka, na kterou krajský soud v napadeném rozsudku vůbec nereagoval, a sice že ve správním spisu nebyl v době, kdy měly být shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí, obsažen spisový přehled, tj. přehled očíslovaných a chronologicky řazených listin tvořících správní spis.

[25] Za dané procesní situace proto krajský soud nemohl činit jakékoli skutkové závěry na podkladě obsahu úředního záznamu ze šetření dne 10. 10. 2023. Krajský soud však z tohoto záznamu vycházel rovněž při vypořádání námítky, že úřad práce stěžovateli odňal příspěvek na bydlení zpětně ode dne 1. 1. 2024 v rozporu se zákonem, neboť dospěl k závěru, že znemožnil-li stěžovatel šetření v místě bydliště již dne 10. 10. 2023,

pokračování

a tedy neosvědčil podmínky nároku na dávku již ke dni 31. 12. 2023, v lednu 2024 mu nárok na příspěvek na bydlení vůbec nevznikl. Ani tato argumentace nemůže z důvodů uvedených výše obstát.

[26] Pokud pak krajský soud v napadeném rozsudku dovodil, že úřad práce vyzval stěžovatele k provedení šetření v místě mimo jiné na základě existence nájemní smlouvy na byt v místě trvalého bydliště, kterou stěžovatel doložil v rámci jiného správního řízení a která je součástí správního spisu ve věci vedené u téhož krajského soudu pod sp. zn. 72 Ad 52/2024, není uvedená skutečnost pro posuzovanou věc rozhodná. Stěžovatel nezpochybňoval oprávnění úřadu práce provádět šetření v místě pro účely ověření skutečností rozhodných pro nárok na příspěvek na bydlení a jeho výši (viz str. 4 kasační stížnosti). Proto, objasňuje-li krajský soud v napadeném rozsudku důvody, pro které úřad práce k šetření přistoupil, činí tak zjevně nadbytečně.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku.

[28] Krajský soud proto v dalším řízení opětovně vyhodnotí, zda byl náležitě zjištěn skutkový stav věci odůvodňující odnětí dávky stěžovateli, a přezkoumatelně se vypořádá se stěžovatelovou argumentací stran otázky možného zániku nároku na dávku zpětně od 1. 1. 2024.

[29] V dalším řízení rozhodne krajský soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu